

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Füstszagú menedék**

1. Saras nyomvonal a parton

Mirella

A szekér tengelye halk nyikorgással feszült neki a meredek lejtőnek, ahogy a lovak a folyó felé vonták a nehéz járművet. Mirella üléséből magabiztosan tartotta a gyeplőt, miközben a nedves, süppedős agyag mély nyomot vágott a part menti puha talajba. Borda a szekér mellett lépdelt, szeme a friss sárba vésődött párhuzamos barázdákat pásztázta.

Nem csupán az ő kerekük szántotta az erdei utat: előttük alig egy órával egy másik, súlyosan megrakott jármű haladhatott át a gázló irányába. A gördülő keréknyomok szélén még csillogott a kiszivárgó talajvíz, a paták lenyomata pedig éles szélekkel rajzolódott ki az avaron. Garai uraság egyik nehézkes adószedő kocsija vághatott itt utat magának nemrégiben.

– Ha pontosan az ő nyomvonalukba kormányozzuk a kerekeket, a mi súlyunk már senkinek sem tűnik fel – mormolta Mirella csípős mosollyal, s finoman elfordította a gyeplőt. – Hagyd csak, hogy a tekintetes úr saját tengelye takarja el a mi kis zsákmányunkat!

Borda fojtott, elégedett morgással hagyta jóvá a cselt, majd egy vaskos fenyőágot ragadva óvatosan elsimította a gyanús szétválásokat a parti kanyarulatban. A szekér zökkenve gördült be a régebbi vájatokba, s a folyó közeledő morajlása felé haladva a nedves sár készségesen nyelte el a csempészek útját.

2. Füstszagú menedék

Mirella

A gázló hűvös vize még halkan csobbanva csapódott fel a szekérküllőkről, ahogy átvágtak a sekély, köves medren. A túlparti tölgyes sűrű párajába érve a fák megültek a szürke homályban, s a víztükör morajlása lassanként elhalványult a hátuk mögött.

A vízmosásból kiemelkedő erdei csapás egyenesen a mészégető elhagyatott tisztására vezetett. A tisztás szélén roskadozó, kormos kunyhó mellett egy vaskos, feketére égett fapad állt, amelyen még mindig érződött a régi füst és a fafaszesz fojtogató illata.

– Elég volt a vagdalkozásból meg a bujkálásból, legalább egyetlen fertályóra –

sziszegte Mirella, miközben erélyes mozdulattal rántotta meg a gyeplőt, s lerugaszkodott a bakról. Haragja nem sokat csillapodott; a hajdúk pimaszsága s a folytonos kergetőzés még mindig forrt a vérében.

Borda egyetlen éles, gyanakvó pillantással mérte fel a ködös tisztást, majd a szekér mellé lépve a kunyhó szélvédett falának támaszkodott. Keze nem távolodott el a fegyverétől, s a szeme sarkából figyelte az erdei utat.

– A tekintetes úr adószedői most valószínűleg a túlparti sárban átkozzák a tengelyüket – vetette oda Borda száraz, vágó hangon.

Mirella a kormos padra roskadt, s gúnyos fintorral húzta össze magán a nedves köpenyt. A csel bevált, de a zaklatott út portója és a feszültség még ott ült a vállukon.